

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/9/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1717207960
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1717207960.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom: Martinčekova 13, Bratislava, IČO: 50 361 368, proti žalovanému: M. T., T. XX.XX.XXXX, H. Y. S. XXXX/XXX, C., o zaplatenie 3.654,13 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 28. mája 2018 č.k. 43Csp 80/2017-82 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacej časti o nároku žalobcu na náhradu trov konania v rozsahu 75,04% p o t v r d z u j e.

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 4.234,24 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 3.654,13 eur od 08.06.2017 do zaplatenia titulom jeho dlhu zo zmluvy o úvere, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 75,04%.

2. Po vykonanom dokazovaní vo veci skutkovo ustálil, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili dňa 19.04.2012 zmluvu o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanému vo výške 5000,- eur s úrokom 19,00 %. Poskytnutý úver mal žalovaný splatiť v 60 mesačných splátkach po 134,85 eur mesačne so základným súborom poistenia, so splatnosťou k 19. dňu v mesiaci od 19.05.2012 do 19.04.2017. V zmluve je uvedené, že žalovaný by mal zaplatiť celkovú výšku nákladov 2.774,53 eur s RPMN 27,45 % pri priemernej RPMN 20,74 %. Súčet všetkých 60 splátok po 134,85 eur predstavuje celkovú výšku nákladov 3.091,- eur, teda viac ako je uvedené v zmluve. Žalovaný sa dostal do omeškania, preto žalobca výzvou zo dňa 29.12.2014 oznámil žalovanému, že pohľadávka sa stala predčasne splatnou dňa 29.12.2014 a vyzval ho na splatenie celej dlžnej sumy pozostávajúcej z dlžnej istiny v sume 3.654,13 eur, úroku v sume 526,28 eur, poplatkov za upomienky v sume 39,28 eur, poistné v sume 14,55 eur, celkom spolu v sume 4.234,24 eur.

3. Žalobou uplatnený nárok a zistený skutkový stav právne posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 502 ods. 1 ObZ, § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 369 ods. 1 ObZ v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ, keď mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného bola uzatvorená zmluva, ktorú právne kvalifikoval ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. ObZ, ktorá sa ako spotrebiteľský právny vzťah spravuje aj ustanoveniami

§ 52 a nasl. OZ o spotrebiteľských právnych vzťahoch, pričom zmluva bola uzatvorená v súlade s dotknutými ustanoveniami príslušných právnych predpisov. Na základe uzatvorenej zmluvy žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 50000,- eur, ktorý mal žalovaný zaplatiť v 60 splátkach vo výške 134,85 eur splatných od 19.05.2012 do 19.04.2017. Žalovaný úver riadne nesplácal, dostal sa do omeškania, čím porušil zmluvné povinnosti, preto žalobca ku dňu 29.12.2014 v súlade so zmluvou vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Nezaplatená istina úveru predstavuje sumu 3.654,13 eur.

4. Právne posúdil, že podľa § 502 ods. 1 ObZ od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, keď však toto dispozitívne (§ 263 ods. 1 ObZ) ustanovenie neupravuje, dokedy je dlžník povinný úroky platiť, najmä či len do predčasného zosplatenia úveru, alebo do pôvodne dohodnutej doby splatnosti úveru, prípadne až do doby skutočného (často neskoršieho) vyplatenia úveru veriteľovi.

5. Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o časti úrokov dohodnutých v úverovej zmluve po splatnosti úveru plne stotožnil s argumentáciou uvedenou napr. v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014, podľa ktorého veriteľ má nárok na zaplatenie úrokov z úveru iba do doby predčasného zosplatenia úveru, pretože so stratou výhody splátok úveru pre dlžníka je spojená aj strata nároku veriteľa na úroky po dobe predčasného zosplatenia úveru, jednorazovým zosplatením dlžník stráca oprávnenie užívať prostriedky z úveru, dlžníkovi vzniká povinnosť jednorazovo vrátiť sumu úveru navýšenú o kapitalizované úroky do zosplatenia a po zosplatení je dlžník povinný zaplatiť už len sankcie spojené s omeškaním.

6. Vzhľadom na vyššie uvedené s odvolaním sa na rozhodnutie Krajského súdu Prešov 6Co/190/2014 dospel k záveru, že žalobca má nárok na zaplatenie tkz. riadneho úroku len do predčasného zosplatenia úveru. Preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi zmluvný úrok z omeškaných splátok úveru vo výške 146,03 eur a v sume 1.565,40 eur a vo výške 24,50 % ročne zo sumy 3.654,13 eur od 25.04.2017 do zaplatenia žalobu ako nedôvodnú zamietol. Zaujal názor, že predčasné zosplatenie úveru predstavuje vo svojej povahe jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Za podstatný rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatenia úveru označil to, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach teda na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav mal však za príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatennej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, nevidel dôvod ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Defacto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd prvej inštancie takýto stav neprípustil, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči

spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však neponíma v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto nevidel titul na inkasovanie odplatných úrokov.

7. Konštatoval, že žalovaný sa dostal s plnením záväzku do omeškania, preto žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania v zákonom stanovenej výške 5,25 % ročne zo sumy 3.654,13 eur od 08.06.2017 do zaplataenia. Dospel k záveru, že žalobcovi patrí úrok z omeškania od omeškania žalovaného, t. j. od 30.12.2014 zo zaplataenia. Žalobca v žalobe žiadal úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne od 08.06.2017, ktorý mu súd prvej inštancie v zmysle žalobného petitu priznal v zákonom stanovenej časti. Výšku úroku z omeškania určil podľa predpisov občianskeho práva, t. j. citovaného nariadenia vlády SR, kedy k stanovenej výške základnej úrokovej sadzby ECB pre deň 10.05.2014 0,25 % pripočítal 5 percentuálnych bodov.

8. Žalobcovi priznal aj poplatok v sume 39,28 eur, ktorý posúdil v zmysle § 121 ods. 3 OZ ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky, a to poplatok za doručenie upovedomenia o predčasnej splatnosti úveru a poistné v sume 14,55 eur.

9. Zhrnul, že predmetom konania na základe žaloby žalobcu bolo zaplataenie istiny 3.654,13 eur, s úrokom 19,00 % ročne do 09.05.2014 v kapitalizovanej výške 526,28 eur, do zosplataenia úveru vo výške 19,00 % ročne zo sumy 3.654,13eur do v žalobe presne neuvedené v kapitalizovanej výške 329,10 eur a s úrokom 19,00 % ročne z istiny 3.654,13 eur od 08.06.2017 do zaplataenia, čo ku dňu rozhodnutia súdu vo veci predstavuje spolu 3.565,70 eur (3.654,13 eur + 526,28 eur + 329,10 eur úrok + úrok 19,00 % zo sumy 3.654,13 eur od 08.06.2017 do 04.12.2017 čo je 275,03 eur (podanie žaloby). Vyhodnotil, že žalobca bol v konaní úspešný v časti o zaplataenie istiny 3.654,13eur a kapitalizovaného úroku spolu s poistením a poplatku za upomienku vo výške 526,28 eur, t. j. v rozsahu 87,52 % vo vzťahu k celkovej žalovanej sume a žalovaný bol úspešný v kapitalizovanej výške zmluvných úrokov v sume 329,10 eur a zmluvných úrokov zo sumy 3.654,13 eur od 08.06.2017 do 04.12.2017 vo výške 604,13 eur, jeho úspech vyčíslil vo vzťahu k žalovanej sume na 12,48 %. Čistý procesný úspech žalobcu určil na 75,04 %. O nároku žalovaného na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

10. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho zamietajúcej časti podal riadne a včas prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie žalobca a žiadal ho v ním napadnutom rozsahu zmeniť a jeho žalobe vyhovieť v celosti, resp. zrušiť a vec vrátiť v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V napadnutej časti označil rozsudok súdu prvej inštancie za arbitrárny a nepreskúmateľný, keď podľa neho neobsahuje citáciu ustanovenia, v zmysle ktorého je jeho nárok na zmluvné úroky po zosplataení úveru nedôvodný. Poukázal na právnu úpravu, v zmysle ktorej má veriteľ z úverového vzťahu právo na úroky do splataenia úveru. Úroky z úveru sú podľa neho odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov a predstavujú cenu úveru, ktoré je dlžník povinný platiť od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky podľa neho nemá žiaden vplyv zosplataenie úveru. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Cdo 3830/2014, podľa ktorého je potrebné vziať do úvahy, že obsah právneho úkonu bol dlžníkovi známy pri jeho uzatváraní. Mal za to, že v zmysle právnej argumentácie súdu prvej inštancie je poskytovaná ochrana nepoctivým dlžníkom. Priznanie zmluvných úrokov aj úrokov z omeškania nepovažuje za hrubú nadvládu veriteľa nad spotrebiteľom, keďže ide o odlišné právne inštitúty. Uviedol, že zmluvné úroky sú odmenou za poskytnutie peňažných prostriedkov a úroky z omeškania sú sankciou za porušenie zmluvných povinností, keď oba úroky môže veriteľ žiadať popri sebe. Mal za to, že zosplataením úveru nedochádza k zániku záväzkového vzťahu, ale len k zmene jeho obsahu. Do pozornosti dal rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. z. 23Cdo 1201/2009, podľa ktorého inštitút ochrany spotrebiteľa neznamená jeho absolútnu ochranu v tom zmysle, že by sa mohol ex post dovolávať neplataenosti svojich právnych úkonov, ktoré uzavrel dobrovoľne. Vyjadril názor, že súdy sú povinné skúmať konkrétne okolnosti uzatvorenia zmluvy, keď aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a nemožno ju chápať ako ochranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Pripomenul, že žalobca uzavrel zmluvu dobrovoľne, bez pripomienok a nátlaku.

11. Ďalšie písomné podania v rámci odvolacieho konania podané neboli.

12. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec podľa § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti zamietajúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie správnym smerom a v rozsahu potrebnom pre posúdenie opodstatnenosti tejto časti žaloby a výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odvolací súd sa s jeho právnym záverom o nedôvodnosti nároku na úroky z úveru po jeho zosplatnení stotožňuje a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). V odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé privodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o nedôvodnosti tejto časti nároku žalobcu uplatneného žalobou.

13. Vychádzajúc z rozsahu a najmä z dôvodov podaného odvolania žalobcu, úlohou odvolacieho súdu v rámci prieskumu správnosti rozhodnutia vydaného v posudzovanej veci bolo právne posúdenie otázky, či veriteľ v zmluvnom vzťahu s dlžníkom, ktorému poskytol spotrebiteľský úver za dohodnutý úrok, má na tento úrok nárok aj po využití svojho práva na zosplatnenie úveru z dôvodov porušenia zmluvných povinností dlžníkom, keď zistený skutkový stav súdom prvej inštancie medzi stranami sporný nebol a žalobca jeho ustálenie súdom prvej inštancie v rámci podaného odvolania nenamietal.

14. Práve vzhľadom na výkladové rozdiely v právoplatných rozhodnutiach všeobecných súdov SR a aj jednotlivých senátov Krajského súdu v Bratislave k otázke platenia zmluvných úrokov z úveru po zosplatnení spotrebiteľského úveru Občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave na svojom rokovaní dňa 20.02.2019 v zmysle ust. § 17 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov prijalo Stanovisko č. 1/2019, podľa ktorého v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.

15. Občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave pre účely prijatia uvedeného stanoviska vychádzalo okrem iného najmä z odôvodnenia rozsudku vydaného Krajským súdom v Bratislave dňa 28. marca 2018 vo veci sp. zn. 6Co 56/2018, podľa ktorého sa odvolací súd v danej veci v celom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že za obdobie po zosplatnení úveru žalobcovi (Prima banka Slovensko, a.s.) už zmluvný úrok vo výške 17,90 % z nezaplatenej istiny vo výške 3.044,98 eur neprináleží. V tomto smere odvolací súd v danom konaní poukázal na to, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na

to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Odvolací súd v danom prípade takýto stav v žiadnom prípade nepripustil, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovat' a môže sa domocť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však neponíma v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Uvedenou úvahou sa odvolací súd prirodzene dostal aj v poradí k ďalšiemu zásadnému záveru, spočívajúcemu v skutočnosti, že keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru, tak sa s protiprávnym stavom prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z.z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014, IV.ÚS 476/2012).

16. Z obsahu odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave vo veci so sp. zn. 6Co 56/2018, ktorý sa stal hlavným podkladom pre účely prijatia svojho stanoviska občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave vychádzalo, je zrejmé, že je založené na zhodnom právnom posúdení otázky nároku veriteľa na zmluvné úroky po zosplatnení úveru so súdom prvej inštancie v preskúmvanej veci. Na toto rozhodnutie tak nadviazalo i vyššie uvedené stanovisko Občianskoprávneho kolégia KS v Bratislave a vychádzalo z rozhodnutia Ústavného súdu SR (sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012), podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do zosplatnenia dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. V danej veci odvolací súd vyjadril názor, že veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi ich účastníkmi.

17. Práve pre zhodnosť právnej argumentácie v preskúmvanej veci s právnu argumentáciou uvedenou v rozsudku Krajského súdu v Bratislave vydaného vo veci so sp. zn. 6Co 56/2018, z ktorého pre účely prijatia Stanoviska č. 1/2019 vychádzalo i občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Bratislave na svojom rokovaní dňa 20.02.2019, keď i preskúmvanú vec prejednávajúci senát na tomto rokovaní kolégia hlasoval za jeho prijatie, niet aktuálne žiadneho rozumného individuálneho dôvodu na odklon od tohto prijatého stanoviska v preskúmvanej veci.

18. So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacej časti o nároku žalobcu na náhradu trov konania ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalovaného v odvolacom konaní, ktorému však tento nárok nepriznal, keďže mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).